

[Udenrigsministeren]

gen om dens indtryk af valgkampen og valget.

Jeg vil gerne til hr. Ninn-Hansen sige, at der for vort vedkommende intet er til hinder for, at den endelige rapport, før den offentliggøres, bliver gjort til genstand for drøftelse i det udenrigspolitiske nævn.

Jeg vil endnu en gang udtrykke regeringens fulde støtte til Lancaster House-aftalen og udtrykke håbet om, at alle parter også i de kommende dage og uger – valgresultatet vil jo foreligge den 4. marts – vil bestræbe sig på i enhver henseende at leve op til sine forpligtelser i henhold til aftalen.

Til hr. Arentoft har jeg en enkelt bemærkning. Hr. Arentoft henviste til den tale, som Leonid Bresjnev har holdt for nylig, og hr. Arentoft havde fået det ud af det, at man her ligesom viste sig positiv over for Romforslaget og over for tanken om at trække sig ud, hvis der var tale om, at neutralitet og ikke-indblanding fra andre lande var sikret. Vi har naturligvis forsøgt nøje at læse igennem, hvad Bresjnev sagde ved den pågældende lejlighed, og vi kan ikke på nuværende tidspunkt vide, om talen kan opfattes som, skal vi sige noget banebrydende nyt. Min vurdering er, at det er der ikke tale om. Hvis man stykker det hele sammen af de reaktioner, vi har kunnet modtage, er min konklusion, at vi ikke har noget entydigt grundlag for at antage, at man i Sovjetunionen er parat – i hvert fald på nuværende tidspunkt – til at gå aktivt og positivt ind i sagen.

Hr. Gert Petersen og en anden ordfører havde nogle bemærkninger om bl.a. TNF og NATO-beslutningen den 14. december. Hr. Gert Petersen mente, at det var en forkert beslutning, og hr. Gert Petersen nævnte, at man jo havde begrundet det i en østlig overlegenhed, hvor der i virkeligheden var nær ligevægt.

Nu skal jeg ikke ligesom genoplive den debat, vi havde dengang, men når hr. Gert Petersen tager det ind i en sikkerhedspolitisk debat, hvilket er meget naturligt, skal jeg lige nævne, for at der ikke skal opstå misforståelser, at baggrunden for beslutningen den 14. december såmænd ikke var dette, at der på det tidspunkt eksisterede en, skal vi sige stor østlig overvægt på disse områder, men at man meget klart så i øjnene, at en sådan overvægt ville være til stede i løbet af en år-række, al den stund at der jo foregår denne

produktion af SS-20 missilet. Cruise-missiles og Pershing II-missiles er jo nogle våbensystemer, der først vil være operative i løbet af nogle år.

Det, som er værd at lægge mærke til, når vi taler om det danske forslag, der dengang var fremme, er ikke, at man bare uden videre skulle udsætte beslutningen, men at man skulle udsætte beslutningen i 6 måneder, idet man forventede, at der inden for disse seks måneder ville komme to signaler fra Moskva, det ene signal gående på, at man ville stoppe produktionen af SS-20, og det andet, at man var indstillet på øjeblikkelig at være med til forhandlinger om hele TNF-området som sådant. Nu vel, det danske forslag blev ikke vedtaget, for at sige det meget mildt. Tilbage står – og her vil jeg i al ubeskedenhed på den danske regerings vegne sige, at vi ydede vistnok vor indsats her – den del af beslutningen, der går på forhandlingerne. Selvfølgelig kan hr. Gert Petersen sige, at man traf beslutningen i december, og så stoppe hermed, men der ligger altså i beslutningen – og det blev fulgt op efter mødet i NATO-rådet – dette: lad os komme i gang med forhandlinger om hele TNF-området, men desværre var de reaktioner, der kom fra Moskva, negative; man var ikke indstillet på det.

Til hr. Christophersen har jeg kun en enkelt og måske i for sig overflødig bemærkning. Hr. Christophersen nævnte meget rigtigt, at der, med den vedtagelse der fandt sted på EPS-mødet i Rom den 19. februar, var tale om det nye, at man kom med direkte forslag og ikke bare en kommentar til et internationalt problem. Det, jeg gerne vil understrege, er, at der dermed ikke er sket nogen ændring i det principielle i den samarbejdsform, der eksisterer inden for det europæiske politiske samarbejde, hvilket altså betyder, at det ikke er på grundlag af Romtraktaten, man arbejder her, men at det er de ni's udenrigsministre, der mødes, og at forudsætningen for, at man kan nå frem til vedtagelser, er, at alle ni er enige herom; altså ingen ændring af dette princip.

Hr. Poul H. Møller spurgte, hvilket indtryk forskellige reaktioner har gjort på regeringen, og der blev nævnt nogle eksempler; ja, der er jo mulighed for at nævne mange eksempler: breve, henvendelser, indlæg i den almindelige debat, udtalelser fra generaler osv. Jeg vil gerne til hr. Poul H. Møller og